

Trei locuințe – H. R.

Ceea ce caracterizează călătoria creștinului aici pe pământ este un *cort*, care este construit în fiecare zi în pustie. În privința aceasta ne este suficient un cort, așa cum aveau patriarhi. Nu este permanent. El poate fi distrus în orice moment. Dar aceasta nu ne neliniștește, căci știm că deja acum ne este pregătită o locuință veșnică în ceruri, în Persoana unui Om înviat, care S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu.

Cele trei locuințe, despre care vrem să spunem ceva, sunt cu totul altfel. În timp ce creștinul înaintează prin lumea aceasta, el are un *loc de refugiu*, un *loc de odihnă* și un *loc de desfătare*. Aceste locuri sunt așezate în afara granițelor creației acesteia, și de aceea sunt cerești.

Locul de refugiu

Despre acesta vorbește Psalmul 71. Așa cum este credinciosul din acest Psalm, tot așa suntem și noi creștinii în timpul călătoriei prin pustie, înconjurați de tot felul de pericole. Satana le dă naștere, el încearcă prin ele să ne distrugă. Ele amenință în fiecare clipă viața noastră spirituală. Din afară ne înconjoară dușmani care stau gata să ne atace: ura, prigoana, obstacole. Dinlăuntrul nostru ne amenință alți dușmani: tot ce lumea ne oferă prin plăceri, ca să ne facă să cădem. Acești dușmani ne urmăresc fără încetare. Cum putem să scăpăm de ei?

»Du-te, poporul Meu, intră în odaia ta, și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe« (Isaia 26, 20). Avem nevoie de un loc de refugiu dinaintea pericolului. *Acest loc de refugiu este Dumnezeu Însuși*. Psalmistul strigă:

»Fii o stâncă de adăpost pentru mine, unde să pot fugi totdeauna! Tu ai hotărât să mă scapi, căci Tu ești Stâncă și Cetățuia mea.« Ce siguranță! Din clipa în care ne-am ascuns în această cetățuie putem fi siguri că vom găsi o posibilitate pentru salvarea noastră, o eliberare, o mântuire de nezguduit. Această Stâncă ne oferă o locuință; să »fugim totdeauna acolo«. De îndată ce apare un pericol, să fugim la Dumnezeu nostru, la locul nostru de scăpare. Acest loc de scăpare își păstrează valoarea; de la nașterea noastră spirituală, pe parcursul tinereții și până la bătrânețele cărunte ne stă la dispoziție (versetele 5, 17-18).

Cu siguranță, în afară de acest loc de scăpare, la care trebuie să venim totdeauna, există și o luptă sub cerul liber, pentru care trebuie să îmbrăcăm toată armătura lui Dumnezeu. Dar noi vorbim acum despre dușmani care stau la pândă, care încearcă să ne atace pe la spate prin ispite și să ne arunce în groapă, și nu ne provoacă la luptă pe câmp liber. Să ne împotrivim dușmanului, atunci când se demască, dar să fugim de dușmanul care ne pândeste, ca să ne ascundem în Dumnezeu, în Cetățuia care ne oferă siguranță absolută. După ce a trecut pericolul putem ieși de acolo ca să ne ocupăm cu alte activități; dar, probabil nu după mult timp va trebui să revenim la aceeași Stâncă. Nu ni se spune: »să pot fugi totdeauna«? Acest acces este pentru noi încrederea în Dumnezeu, rugăciunea, folosirea permanentă a Aceluia care este Păzitorul nostru și puterea noastră. Locul nostru de scăpare ne oferă permanent *siguranță*.

Locul de odihnă

În Psalmul 84 găsim a doua locuință. Nu mai este o cetățuie, un loc de refugiu, ci *Templul*, un *loc de odihnă* pe care și-l dorește sufletul sărac, fricos, care se neliniștește la cea mai ușoară adiere de vânt. În Templu, în curțile lui Dumnezeu, cel credincios găsește un dublu izvor de odihnă: mai întâi odihna care se întemeiază pe Persoana Fiului Dumnezeului cel viu, care, după ce a făcut lucrarea Sa pentru noi, a mers înaintea noastră și S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu – și apoi, odihna care se întemeiază pe lucrarea însăși, pe jertfa lui Hristos de pe altarul lui

Dumnezeu. Acestei lucrări nu trebuie să i se mai adauge nimic, căci Dumnezeu Însuși Își găsește odihna în ea.

Rezultatul umblării în aceste locuințe plăcute și al odihnei pe care sufletul o savurează în ele este *adorarea și lauda*. »Ferice de cei ce locuiesc în Casa Ta! Căci ei tot mai pot să Te laude« (versetul 4).

Locul desfătării

În Psalmul 27 găsim cea de-a treia locuință. Nu mai este Templul cu jertfele care se aduc în el, ci locul ascuns al Templului, este Sfânta Sfintelor a Casei Domnului. Aceasta este o locuință mult mai intimă decât »curțile Casei Domnului«: un loc minunat de ședere! Cel credincios dorește numai un lucru: să locuiască toate zilele vieții sale aici, și nu să se refugieze numai ocazional. Acolo vrea să vadă »frumusețea Domnului« și »să se minuneze de El în Templul Lui«. Pentru aceasta trebuie să depună o activitate atentă și permanentă, o cercetare fericită, o activitate spirituală permanentă, dar care nu este grea, sau descurajatoare. Sufletul se satură aici de râurile desfătării lui Dumnezeu, de Hristos.

Aceasta este mai mult decât odihnă, este *părtășie*, o stare în care sufletul se găsește în armonie deplină cu toate sentimentele, cu toate dorințele, cu toate bucuriile Tatălui și ale Fiului. Nu există ceva mai sublim în viața creștină.

Reține: dacă ai părtășia, atunci ai și pe toate celelalte. Părtășia ne dă un *loc de refugiu* sigur față de toate atacurile dușmanului: »Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui, și mă va înălța pe o stâncă. Iată că mi se înălță capul peste vrăjmașii mei, care mă înconjoară« (versetele 5-6a) – Părtășia este și temelia *slujirii lui Dumnezeu și a adorării*: »voi aduce jertfe în cortul Lui în sunetul trâmbiței, voi cânta și voi lăuda pe Domnul« (versetul 6b).

Dușmanii, pericolele călătoriei, nu vor putea niciodată să doboare pe acela care trăiește în părtășie cu Domnul și rămâne în ascunzișul cortului Său. Liniștea lui nu poate fi niciodată tulburată, iar adorarea sa va fi demnă de Acela pe care Îl adoră!

Ca credincioși nu suntem chemați să privim la păcatele noastre, ci la Acela care le-a purtat pe cruce și le-a îndepărtat pentru totdeauna.